

FUGI, BĂIETE, FUGI!

Povestea adevărată a membrului
unei bande de cartier

Nicky Cruz
și
Jamie Buckingham

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

Copyright © 1968 by Bridge-Logos Publishers
Originally published in English under the title *Run Baby Run*.
Translated by permission.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Fugi, băiete, fugi!

de Nicky Cruz

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRUZ, NICKY

Fugi, băiete, fugi! / Nicky Cruz, Jamie Buckingham.

- Oradea : Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-50-6

821.111-31=135.1

Traducerea: Adriana Minculescu

Editarea: Florica Sărăcuț

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Cuprins

Prefață	9
Introducere	11
Cuvânt înainte	13
1. Nimănui nu-i pasă	17
2. Jungla din școală	33
3. Pe cont propriu	43
4. Botezat în sânge	57
5. Bătaie pe stradă	69
6. Hell Burners	85
7. Copilul lui Lucifer	95
8. Râsul lui Satan	105
9. În groapă	115
10. Întâlnirea	129
11. Dincolo de lumea sălbatică	155
12. Din nou la școală	177
13. Acolo unde îngerilor le este teamă să pășească	193
14. Gloria!	211
15. Călătorie în iad	233
16. Cu Cristos în Harlem	247
17. Prin valea umbrei	261
18. Pe teritoriul lui Isus	277
Epilog	289
O provocare personală din partea lui Nicky Cruz	293
Nicky Cruz Outreach	295

Prefață

Când am preluat proiectul, Catherine Marshall a făcut observația că a scrie o carte de această natură este ca și cum ai da naștere unui copil. Aveam să-i port povara până în momentul venirii ei pe lume.

În acest caz, nu numai eu a trebuit să o port, ci și familia mea și Tabernacle Baptist Church pe care o păstoream. Ei au trecut împreună cu mine prin fiecare moment de greață matinală, prin fiecare durere din travaliu, ba chiar și printr-o serie de false contracții. Dar, atât familia cât și biserica au înțeles că această carte a fost inspirată de Duhul Sfânt, că a fost scrisă cu rugăciune și lacrimi și că avea să fie publicată spre gloria lui Dumnezeu. Practic, biserica m-a scutit de toate obligațiile până ce cartea a fost terminată, ba câțiva membri s-au oferit chiar să mă ajute să o tehnoredactez.

Totuși moașele cărții mele au fost John și Tibby Sherrill, împreună cu editorii revistei *Guideposts*. Sfatul și încrederea lui John m-au determinat să inițiez proiectul, iar observațiile critice ale lui Sherrill au dus la forma finală a dificilei, dar frumoasei povești de viață a lui Nicky Cruz.

Însă, pentru evoluția reală a poveștii, îi sunt îndatorat lui Patsy Higgins care și-a oferit serviciile pentru gloria lui Dumnezeu. Ea a trăit manuscrisul, l-a respirat în calitate de

critic, editor și tehnoredactor, manifestând o inspirație specială în eliminarea sau rescrierea unor pasaje – inspirație care nu putea veni decât de la Dumnezeu.

Cartea însăși sfidează una din legile literare de bază. Finalul acesteia rămâne deschis. Nu are un final drăguț, strălucitor și atrăgător. De fiecare dată când stăteam de vorbă cu Nicky, îmi povestea câte o întâmplare fantastică prin care trecea. Și acesta este material pentru un alt volum – poate chiar mai multe. Deci, *Fugi, băiete, fugi!* este istoria, relatată cu acuratețe, a primilor 29 de ani din viața unui tânăr ale cărui zile strălucite îi stau încă în față.

Jamie Buckingham

Eau Gallie, Florida

Introducere

FUGI, BĂIETE, FUGI!, povestea lui Nicky Cruz, este o poveste remarcabilă. Are toate elementele unei tragedii – violență, intrigă – plus cel mai important ingredient dintre toate: puterea Evangheliei lui Isus Cristos.

Primele capitole constituie fundalul întunecat, prevestitor, pe care se conturează deznodământul emoționant al acestei povestiri neobișnuite. Deci, nu disperați la contactul cu atmosfera sângeroasă din prima parte a romanului!

Nicky este un tânăr care are astăzi un mare impact asupra unei importante categorii a tinerilor noștri americani. Populația adultă nu îi mai poate ignora pe tineri și problemele grave ale secolului al XX-lea în care aceștia trăiesc. Tinerii caută sensul vieții. Nu se dau în vânt după șabloanele noastre sociale învechite. Ei caută cu insistență sinceritatea în credință, onestitatea în politică și dreptatea pentru cei mai puțin privilegiați. Ceea ce este încurajator la acești tineri din „noua generație” (care până în 1970 va depăși populația adultă) este faptul că ei caută cu disperare răspunsuri. În contactele mele cu sutele de studenți din campusurile universităților noastre, am fost impresionat de faptul că ei sunt în căutarea adevărului, a răspunsurilor oneste. Tinerii care trăiesc în ghetourile americane doresc cu ardoare dreptatea socială. Unii dintre ei sunt influențați de cercurile

violente și de presiunea grupului și sunt cu ușurință atrași în vârtejul rebeliunii care arde și distruge totul în jur. Nicky Cruz este un exemplu strălucit al faptului că tinerii rebeli pot găsi sensul și scopul vieții în Cristos.

La cruciadele noastre, aproape jumătate din cei prezenți au sub 25 de ani. Acești tineri nu vin cu o atitudine denigratoare, ci caută cu sinceritate adevărul și scopul în viață. Ei răspund cu sutele chemării lui Cristos.

Fugi, băiete, fugi! este o poveste emoționantă! Speranța mea este că aceasta va fi citită de mulți și aceștia vor ajunge să-L cunoască pe Cristos, Cel care a schimbat inima rebelă a lui Nicky Cruz, transformându-l într-o legendă creștină a vremii sale.

Billy Graham

Cuvânt înainte

Povestea lui Nicky este poate cea mai dramatică din istoria mișcării pentecostale, dar nu este unică. Nicky este doar un reprezentant plin de culoare al unui mare număr de oameni care, în ultimele decenii, au fost eliberați din mrejele delincvenței, ale alcoolismului, ale dependenței de droguri, ale prostituției, ale homosexualității și ale oricărui alt tip de perversiune și degenerare umană. Ajutorul psihiatric, tratamentul medical și consilierea spirituală nu au dat roade în viețile acestor oameni. Cu o uimitoare rapiditate, ei au fost eliberați din legăturile lor prin puterea Duhului Sfânt și au ajuns să ducă o viață de slujire și de rugăciune.

Este natural să te îndoiești de durabilitatea schimbărilor atât de rapide și radicale. Dar nu există niciun motiv teologic pentru a le diminua importanța. Harul lui Dumnezeu poate pune stăpânire pe un om într-o clipă și poate transforma un păcătos într-un sfânt. „Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam” (Luca 3:8). Omul nu poate produce astfel de schimbări, nici în el însuși, nici în alții, pentru că natura are nevoie de timp pentru a evolua treptat; dar Dumnezeu poate realiza într-o clipă ceea ce omul realizează în ani de zile.

Astfel de convertiri au avut loc în istoria creștinismului încă de la începuturi. Zacheu, Maria Magdalena (sau femeia

păcătoasă din Luca 7:37), tâlharul de pe cruce, sfântul Pavel și chiar sfântul Matei sunt doar începutul unei lungi liste. Totuși numărul mare de astfel de convertiri care au loc astăzi în cadrul a ceea ce a fost numit „mișcarea pentecostală” este, cred eu, fără precedent. Care este însemnătatea acestor evenimente uimitoare?

Deseori mi-am pus întrebări în legătură cu aceasta, și ceea ce mi-a revenit în minte de fiecare dată a fost pilda nunții (Matei 22:1–14). Atunci când oaspeții invitați nu au venit, stăpânul a spus slujitorilor lui: „Duceți-vă degrabă în piețele și ulițele cetății, și aduceți aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi” (Luca 14:21). Când nici aceia nu au fost suficienți, slujitorii au fost trimiși încă o dată, de data aceasta pe drumuri și pe ulițele cetății, cu porunca: „siliți-i să intre, ca să mi se umple casa” (Luca 14:23).

Cred că aceasta se întâmplă astăzi. „Oaspeții invitați” la masa Domnului, adică cei „născuți creștini”, cei drepecți, cei care respectă legile s-au dovedit prea adesea a fi nedemni. Ei „s-au dus la biserică”, dar nu s-au făcut cu adevărat părtași la ospățul oferit de Rege. De aceea, Biserica, în loc să fie un Trup viu și un adevărat martor, este de multe ori un loc unde oamenii merg dintr-un obicei pios, dar ineficient.

Dar, în timp ce cărturarii discută ce vocabular nou ar putea să-L readucă pe Dumnezeu la viață (pentru că tot ceea ce cunosc despre El sunt cuvinte) și ce simboluri noi ar putea face liturghia mai plină de sens (pentru că tot ceea ce văd ei în religie este ceea ce face omul), Dumnezeu adună în tăcere noi invitați la ospățul Său. El îi acceptă cu bucurie pe aceia care, după standardele umane, sunt săraci, orbi și paralizați din punct de vedere spiritual și moral. Prin puterea Duhului Său, El îi „silește” să intre, răpindu-i de pe străzile degradării și ale perversiunii.

Nicky Cruz și miile de oameni ca el nu sunt numai exemple vii ale iubirii credincioase arătate lor de Bunul Păstor, ei sunt semne ale unor vremuri pe care trebuie să le înțelegem. Ei

reprezintă o dovadă încurajatoare a faptului că Dumnezeu lucrează cu o nouă putere în zilele noastre, pentru a nu ne fi teamă să mărturisim plini de curaj Evanghelia. De asemenea, ei sunt un semn de avertizare pentru cei care cred că, datorită obiceiurilor pioase sau a lucrării sacre de slujire, sau a orice altceva au un titlu și au asigurat un loc la ospăț. „Căci vă spun că niciunul din cei poftiți nu va gusta din cina mea” (Luca 14:24). Căci „nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea” (Matei 22:8).

Prof. Edward D. O'Connor, C. S. C.
Universitatea Notre Dame

Capitolul 1

Nimănu-i pasă

— Opriți-l pe puștiul acela nebun! a strigat cineva.

Ușa avionului companiei Pan American s-a deschis și m-am năpustit pe scări, către terminalul aeroportului JFK din New York. Era 4 ianuarie 1955. Simțeam cum vântul rece îmi înțepa obraji și urechile.

Trecuseră câteva ore de când tatăl meu mă îmbarcase la bordul avionului în San Juan. Nu eram decât un rebel puști portorică de 15 ani. Fusesem dat în custodia pilotului și mi se spusese să rămân în avion până când aveam să fiu preluat de fratele meu, Frank. Dar, când ușa s-a deschis, eu am fost primul care a ieșit, sărind energic peste pragul de ciment.

Trei însoțitori de bord m-au înconjurat rapid și m-au prins lângă gardul de protecție de la poartă. În timp ce încercam să mă eliberez, simțeam vântul aspru biciuindu-mi trupul, deoarece trecuse cu ușurință prin hainele mele subțiri. Polițistul de la poartă m-a înhățat de braț, iar însoțitorii de bord s-au grăbit să se întoarcă la slujbele lor. Totul era doar o joacă pentru mine, așa că m-am uitat la copoi cu un rânjet satisfăcut.

— Portorică nebun! Ce naiba crezi că faci? a zis el.

Simțind ura din vocea lui, rânjetul meu a dispărut repede. Obrajii lui grași erau roșii de gerul de afară, iar ochii îi erau umezi din cauza vântului. Între buzele flasce ținea un muc de țigară neaprinș. Ură! O simțeam inundându-mi trupul. Aceași ură pe care o avusesem față de tatăl meu și mama mea, față de profesorii mei, de polițiștii din Puerto Rico. Ură! Am încercat din nou să mă eliberez din prinsoare, dar copoiul îmi ținea brațul ca într-o menghină de fier.

— Hai, puștiule, să ne întoarcem la avion! M-am uitat la el și am scuiat.

— Porcule! a mârâit el. Latin împuțit! Și-a slăbit strânsoarea și a încercat să mă prindă de guler. Strecurându-mă pe sub brațul lui, am reușit să fug către poarta deschisă a terminalului.

În urma mea auzeam strigăte și pași gonind. Alergam prin mulțimea de oameni ce se îndreptau spre avioanele lor. Deodată, am ajuns într-o cameră mare către capătul terminalului. Observând o ușă care se deschidea către exterior, m-am năpustit afară în stradă.

Un autobuz mare era chiar în fața mea, cu ușile deschise și motorul pornit. Oamenii se îmbarcau, iar eu mi-am făcut loc cu coatele până în mijlocul lor. Șoferul m-a apucat de umăr și mi-a cerut biletul. Am ridicat din umeri și i-am răspuns în spaniolă. M-a împins cu asprime afară din rând, prea ocupat pentru a-și pierde timpul cu un puști neghiob care de-abia înțelegea engleza. În timp ce-și îndrepta atenția către o femeie care-și scotocea poșeta, m-am aplecat și m-am strecurat prin spatele ei până am ajuns în autobuzul aglomerat. Aruncând o privire peste umăr ca să mă asigur că nu mă văzuse, mi-am făcut loc până în spate și m-am așezat la fereastră. În timp ce autobuzul pleca, l-am văzut pe polițistul cel gras împreună cu alți doi polițiști apărând la ușa de la capătul terminalului și privind nedumeriți în toate direcțiile. N-am putut rezista impulsului de a bate în geam, făcându-le cu mâna și rânjind răutăcios. Reușisem.